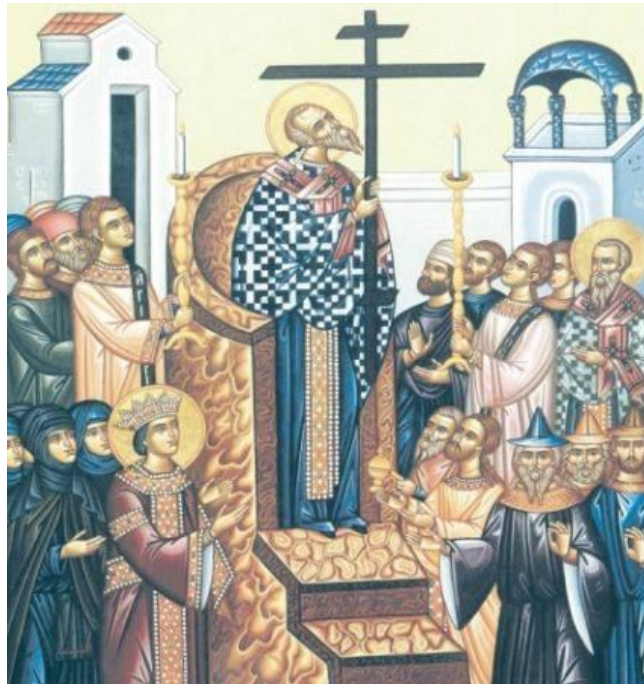

PREDICĂ LA ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI

... și s-a răstignit pentru noi, în zilele lui Ponțiu Pilat... (Simbolul credinței – Crezul)

Frați creștini,

Astăzi se arată și se înalță semnul cinstitei și sfinte Cruci, taina cea ascunsă de toate semințiile pământului, dar care s-a arătat spre mântuirea noastră, căci noi creștinii, prin semnul sfinte Cruci ne aducem mereu aminte de binele ce ne-a făcut Dumnezeu și de mila pe care a avut-o El pentru noi păcătoșii. De aceea, prăznuim cu bucurie înălțarea sfinte Cruci și ne închinăm cu frică și cu veselie sufletească, sărutând-o.

Astăzi este bucurie în cer și pe pământ; astăzi se veselesc îngerii și prăznuiesc oamenii credincioși luminata și sfânta Cruce a lui Hristos. Prin această sfântă Cruce s-a risipit împărăția diavolului, blestemul s-a călcat, moartea s-a omorât, iadul s-a golit, morții au înviat și cerul s-a deschis.

Astăzi sfânta Biserică ortodoxă închipuie raiul, fiindcă așa cum a fost în rai pomul cel de viață făcător care a omorât pe Adam pentru greșelile lui, așa este sfânta Biserică – raiul cel vremelnic al creștinilor – care are cinstita Cruce, lemnul vieții care a înviat pe Adam prin moartea Domnului Hristos. Pentru aceasta se înalță sfânta Cruce ca să ne facă să cunoaștem că ea este

începătura învierii a toată firea omenească din păcatul lui Adam și că toți cei ce cred în Domnul Hristos care s-a răstignit pe ea vor fi mântuiți de păcatele lor.

Iată de ce astăzi ne veselim și ne bucurăm, dat totodată trebuie să suspinăm din inimă și să vărsăm lacrimi fierbinți aducându-ne aminte de chinurile și moartea cea amară a Domnului Iisus, aducându-ne aminte și văzând cu ochii noștri sufletești și trupești Crucea pe care a purtat-o pe umerii Săi mergând la răstignire ca un miel spre junghiere.

Nici un copil nu se bucură când vede înaintea ochilor lui pe tatăl său mort, mai ales când știe că el este vinovat de moartea tatălui său. Desigur, că tocmai atunci i se cade să plângă cu amar, căci pentru greșeala lui a trebuit să moară părintele său drag. Așa și noi, să plângem cu lacrimi amare, fiindcă pentru păcatele noastre a murit Făcătorul nostru de bine Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Această sfântă Cruce a fost închipuită de la începutul lumii și proorocită de toți profeții.

Să ascultăm acum pe scurt însemnătatea praznicului sfintei Cruci și cum s-a stabilit de sfinții părinți această sărbătoare importantă.

Necredincioșii și zavistnicii evrei nu știau cum să ascundă învierea Domnului. Ei s-au sfătuit mai întâi să pecetluiască mormântul ca nu cumva să învieze Domnul Hristos. S-au dus repede la Pilat și i-au spus: "Ne-am adus aminte că înșelătorul acela a zis că după trei zile va învia. Poruncește să fie păzit mormântul".

Pilat a trimis ostași pentru pază, care au pecetluit mormântul cum au știut mai bine. Duminică dimineața, pe când ostașii străjuiau, Arhanghelul Mihail s-a coborât ca să-L primească pe Domnul Slavei cu smerenie. Ostașii au adormit și au amorțit, neputând privi lumina orbitoare de la Marele Luminător al lumii, Iisus, dar au simțit puterea și învierea Lui și au spus cu gură de foc că Iisus a înviat cu adevărat.

Vestea învierii a mers ca fulgerul, pe de o parte de la ostași, iar pe de altă parte de la femeile mironosițe, în frunte cu Maria Magdalena, care au vestit ucenicilor că Iisus a înviat. Lumina învierii lui Iisus străbătea pretutindeni ca fulgerul iar căpeteniile evreiești turbau de supărare. Neavând ce să mai facă, s-au sfătuit să cheme pe ostași și, dându-le bani, i-au rugat să spună la lume că L-au furat ucenicii Lui pe când dormeau ei.

Unii din ostași au făcut întocmai cum li s-a cerut și, de aceea, între evrei merge vorba și astăzi că Iisus nu a înviat, ci L-au furat ucenicii. Alți ostași însă, în frunte cu Longhin sutașul, care a fost de față, n-au primit bani, ci au spus adevărul chiar cu prețul vieții lor. Acest Longhin a spus răspicat: "Cu adevărat, Hristos a înviat!" A susținut cu tărie acest lucru până a murit martir chinuit de păgâni.

Trecând timp de la învierea Domnului iar ucenicii, având contact direct cu Iisus cel înviat, făceau și ei multe minuni în numele Lui. Astfel vindecau orbi și ologi, tămăduiau orice boală și înviau chiar și morții. Evreii necredincioși scrâșneau cu dinții de mânie și-i închideau pe ucenici în temnițele lor, bătându-i și amenințându-i cu moartea. Ei s-au sfătuit apoi să ascundă locul unde a fost răstignit și îngropat Domnul Iisus ca oamenii să nu mai știe nimic și să uite.

Evreii socoteau că, dacă oamenii vor vedea mereu Crucea, groapa și Golgota, nu-L vor uita pe Iisus, ci-și vor aminti mereu de învățăturile Lui, de minunile Lui și vor crede și mai mult Dumnezeirea Lui. Iată răutatea, iată vrăjmășie drăcească, fiindcă tot iadul se răsculase împotriva lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu.

Ați auzit cum au zis: "Înșelătorul acela". O, Doamne, cum de nu s-a despiciat pământul ca să-i înghită atunci când L-au făcut pe Dumnezeu înșelător. Dar Dumnezeu le rabdă și așteaptă și lasă toate ca să se lămurească lumea. Așa a fost, așa este și așa va fi până la sfârșit. Cei cu capul aiurit vor crede minciuni.

Dumnezeu i-a lăsat însă să-și îndeplinească sfatul lor cel rău, fiindcă trebuia să se împlinescă cele spuse de Domnul Hristos despre orașul Ierusalim, că va fi ars cu foc și va fi pustiit, iar locuitorii tăiați și omorâți și duși robi peste tot pământul. Pentru îndrăzneala pe care au avut-o asupra Domnului Hristos au plătit și plătesc și astăzi, căci de atunci au pierdut patria și împărăția cerească și au fost împrăștiați pe toată fața pământului.

Evreii au îngropat Crucea Domnului, au îngropat piroanele Lui, au astupat toate locurile de pe Golgota, precum și mormântul unde a fost îngropat Domnul. Acestea toate au rămas ascunse până în anul 327 în zilele marelui împărat Constantin, cel dintâi împărat creștin.

Acest împărat a primit credința și religia cea adevărată în Iisus Hristos printr-o minune dumnezeiască. El trebuia să intre în război cu Maxentie, împăratul Romei, care avea o mulțime de ostași bine înarmați, iar Constantin avea mult mai puțini și, de aceea, era întristat. Dar, într-o zi i se arată pe cer chipul sfintei Cruci strălucind mai mult decât soarele pe care erau scrise aceste cuvinte: "Cu acest semn vei birui!"

Văzând acest semn, împăratul Constantin a primit curaj și poruncit să se facă cruci și să fie puse pe steaguri. A plecat astfel la război pe care l-a câștigat cu puțină lui oaste și, după ce a luat împărăția Romei, s-a botezat în numele Sfintei Treimi și a trimis apoi pe maica sa, Elena, la Ierusalim ca să caute Sfânta Cruce. Era în anul 327.

Împărăteasa Elena a fost întâmpinată de patriarhul Macarie și, cu toții, au înălțat rugăciuni către Dumnezeu ca să li se descopere locul de pe Golgota, unde a fost răstignit Domnul Hristos. În urma rugăciunilor înălțate au aflat trei cruci, precum și piroanele cu care Domnul fusese ținut. Mare bucurie a avut fericita Elena aflând cinstita Cruce.

Tot atunci s-a făcut și o mare minune, căci murise de curând o fată de neam mare iar patriarhul Macarie a atins de trupul neînsuflețit, pe rând, cele trei cruciși atunci când a fost atinsă de crucea pe care fusese răstignit Iisus, fata a înviat și, mulțumind lui Dumnezeu, a început să propovăduiască cu glas mare puterea sfintei Cruci. Răspândindu-se vestea că s-a aflat Sfânta Cruce, s-a strâns îndată mulțime mare de popor care dorea să vadă cinstita Cruce. Dar, pentru că nu ajungeau cu toții s-o poată vedea, patriarhul Macarie s-a suit pe un amvon și, ridicând cinstita Cruce, toată mulțimea, văzând-o, a strigat cu glas mare: "Doamne, miluiește-ne!"

De atunci și până în zilele noastre se prăznuiește această sărbătoare – Înălțarea Sfintei Cruci – căci în această zi sfânta Cruce a fost înălțată în văzul tuturor spre bucuria a toată lumea creștină și spre lauda și cinstea Domnului nostru Iisus Hristos. Acestea sunt, pe scurt, cele legate de praznicul de astăzi și bucurie mare a cuprins de atunci tot neamul creștinesc care s-a închinat și a sărutat cinstita Cruce.

Dar, pentru că Sf. Evanghelie de astăzi ne-a amintit despre suferințele lui Iisus, despre judecata nedreaptă a lui Pilat, despre Crucea și răstignirea Lui, care ne-au răscolit sufletul, să pornim și noi pe urmele pașilor Lui, pe drumul calvarului. Veniți să vedeți în ce stare jalnică au adus pe Dumnezeu mâinile nelegiuite și spurcate ale omului. Când mă uit la cel răstignit pe Cruce, mă gândesc și la cel ce L-au răstignit. În moartea lui Dumnezeu săvârșită cu nedreptate, descopăr pe ucigașul de om. Cauza patimilor și morții lui este însuși omul, creatura mâinilor Lui, acela care a fost înzestrat cu frumusețe, împodobit cu nemurire sufletească și îndulcit cu atâtea bunătăți de sus.

Motivul lacrimilor noastre acesta trebuie să fie, iubiți creștini, pentru că noi L-am răstignit și omorât pe Dumnezeu nostru, să plângem, mai ales, că altcineva n-a pățimit pe lume mai mult decât a pățimit El. Trebuie să plângem și pentru patima Lui și pentru firea noastră veșnic nemulțumită. Veniți, dar, să ne suim pe muntele Domnului, pe vârful Golgotei și să observăm priveliștea cea înfricoșată, să privim întunericul ce acoperă fața pământului.

Lemnul cel cinstit să ne arate calea. Vino în fața noastră, fericite lemn al Domnului, tu care ai fost stropit cu sângele cel dătător de viață al lui Hristos. Sfântă Cruce, tu ești masa pe care s-a plătit răscumpărarea omenească! Sfântă Cruce, tu ești scaunul prea cinstit pe care a șezut noul Împărat al lui Israel! Sfântă Cruce, tu ești scara cerului care ne sui la rai! Sfântă Cruce, tu ești stâlpul de lumină care povățuiești poporul creștinesc la dumnezeiasca făgăduință, la patria cerească! Sfântă Cruce, a Bisericii noastre, întărirea și lauda noastră, tu ești pricina mântuirii noastre!

Frați creștini, judecătorii lui Hristos sunt doi arhieriei: Anna și Caiafa. Când Domnul Hristos răspunde la întrebări, Anna poruncește să fie lovit ca să tacă, iar dacă nu vorbește, Caiafa se

mânie și-L jură să vorbească. Ce trebuie să facă? Dacă vorbește, este condamnat, dacă tace, e socotit nebun.

O, arhiereule fără dar, de ce te juri, de ce cauți mărturii mincinoase, pentru ce te tulburi ca să afli cine este Iisus? În curte este un ucenic al Lui, întreabă-l și acela va spune adevărul. Unde ești, Petre? Vino de mărturisește tu. "Nu cunosc pe omul acesta!"

Cum, Petre, tu nu mai cunoști pe Dumnezeuul tău, pe învățătorul al cărui ucenic ești de peste trei ani, nu mai cunoști pe Acela care te-a făcut din pescar căpetenia apostolilor? Nu cunoști pe Acela care ți-a spălat picioarele? Nu este El, Petre, despre care tu ai zis că este Fiul lui Dumnezeu? Nu este Acesta despre care ai spus, cu câteva zile mai înainte, că mai bine preferi să mori decât să te desparți de El?

O, Petre, Petre, te juri în fața unei slujnice că nu-L cunoști pe omul acesta. Nu vezi cum te muștră însuși Pilat, cel care-L arată în fața poporului și care spune: "Nu găsesc în El nici o vină!" Ah, Iisuse al meu, de ce spune Petru că nu te mai cunoaște? Poate să aibă dreptate, fiindcă ești de nerecunoscut, pentru că Ți-ai pierdut chipul și frumusețea feței, așa de mult au desfigurat-o palmele, scuipările și rănila sângerânde.

Cum să te mai cunoască din atâtea răni groaznice și atâtea semne pe trupul și fața Ta? Iată un lucru nemaipomenit: Pilat spune cu gura lui, poporului, că nu se găsește în Tine nici o vină. Dar cununa de spini pentru ce Ți-au pus-o, dacă nu-Ți găsesc nici o vină? Vai! Patimă, cu adevărat, batjocură peste firea omenească! De aceea, ziceai în grădina Ghetsimani: "Întristat este sufletul Meu până la moarte". Unde ești, Petre? Dar Petru s-a pocăit, îi pare rău și ochii lui sunt acum două izvoare de lacrimi amare.

Sfântă Marie, mamă amărâtă, mai cunoști pe dulcele tău Fiu? De unde să mai vadă de atâta îmbulzeală!? Să-L vezi Tu, Părinte ceresc, vezi pe Fiul Tău, pe care L-ai născut mai înainte de luceafăr. Dar, în vremea aceasta, și Tatăl și-a acoperit fericiții Săi ochi cu aripile serafimilor să nu mai vadă patima Fiului Său.

La vremea aceasta, apostolii și ucenicii L-au lăsat și au fugit. Acum Iisus este omul care nu mai are pe nimeni ca să i se facă milă de El. O, soare, înfricoșează-te! Iar voi, ceruri, suspinați! Din toată această mulțime de popor nu se găsește nimeni căruia să-i fie milă de El. Toți doresc sângele Lui și toți strigă: "Răstignește-L! Răstignește-L!" Cum să nu zici, Iisuse: "Întristat este sufletul Meu până la moarte"?! Mielul lui Dumnezeu, liniștește-Te puțin, pentru că Pilat mai încearcă o dată să te scape de la moarte.

La evrei erau un obicei ca de Paști să fie slobozit un condamnat la moarte pe care îl cerea poporul. Era atunci un tâlhar vestit – Baraba – pe care poporul, îndemnat de căpeteniile preoților, a cerut să fie eliberat, iar Iisus să fie răstignit. Pilat stă pe gânduri și nu știe ce să facă.

O, Pilate, tu eliberezi pe Baraba, dar acesta este un tâlhar, un hoț, care a băgat spaima în toată Iudeea. Vei hotărî răstignirea lui Hristos? Pilat întreabă iarăși pe Iisus: "Ce ai făcut, pentru că, iată, neamul Tău Te-au adus aici la mine?" O, Pilate, de ce întrebi ce-a făcut? Deși tu ești străin în Ierusalim, nu ești însă străin de multe minuni pe care le-a făcut.

Întreabă pe toți cei ce s-au folosit de mila și ajutorul lui Iisus Dumnezeu. Întreabă popoarele care s-au săturat de pâine; întreabă pe samarineanca cea desfrânată întreabă pe Maria Magdalena din care a scos șapte draci; întreabă pe Zaheu cel lacom, pe Lazăr cel mort de patru zile și apoi înviat; întreabă, Pilate, pe fiica lui Iair și chiar pe femeia ta, Claudia, care a fost de față când Iisus a înviat-o și a dat-o părinților ei. Întreabă pruncii Ierusalimului, Pilate!

Ce a făcut? Dar ce n-a făcut, o, Pilate?! Dacă ai avea minte să înțelegi teologia cea înaltă, eu ți-aș spune că acesta este Cuvântul cel mai înainte de veci care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele, soarele și luna, stelele și lumina, păsările, animalele și toate câte se văd și nu se văd. Un singur lucru, însă, n-a făcut. Fiul lui Dumnezeu n-a făcut păcatul și, să știi, Pilate, că de un singur lucru nu știe. Nu știe de frică. El este Dumnezeu adevărat și, într-o clipă, poate să vă piardă și să vă nimicească pe toți.

Pilat nu mai răspunde. Îi întoarce spatele, pentru că un cuvânt al arhierilor i-a astupat gura și urechile. Iată, acest cuvânt strigat de tot poporul: "De vei elibera pe Iisus, nu ești prieten al cezarului". Astfel, judecătorul Pilat, ca să nu-și piardă scaunul și postul lui, avantajele lui, nu mai vede adevărul, poate să piardă toată lumea. El îl osândește la moarte pe Iisus și dă sentința cerută de iudei, zicând:

"Eu, Pontiu Pilat, procuratorul din Imperiul roman, în sala înalților prinți, condamn cu pedeapsă de moarte pe Cruce, pe numitul de popor – Iisus Nazarineanul – un răzvrătit și un răsculător contra legilor Tiberiu, care este rege și împărat al romanilor. Ordon și hotărăesc soarta lui prin răstignire pe Cruce, dimpreună cu alți doi, după obiceiul celor condamnați. Însărcinez pe primul meu căpitan, Comuto Corneliu, ca să-L țină legat în public, prin raionul Ierusalimului, apoi, bătându-L și îmbrăcându-L cu o mantie roșie, să-L încoroneze cu o coroană de spini pe cap. Să fie obligat a-și duce Crucea pe umeri spre a servi de exemplu pentru toți tâlharii și împreună cu El să fie răstigniți și alți doi tâlhari în locul numit al Căpățânii – Golgota.

Acela care va fi răstignit, să fie lăsat pe Cruce pentru sfidarea publicului, iar deasupra Crucii să fie scris în evreiește, grecește și latinește: «Iisus Nazarineanul, regele iudeilor. Ordon ca toți subalternii mei să îndeplinească în grabă această datorie a lor și să execute întocmai cum am hotărât eu, infailibilul, după legile romanilor». Ierusalim, 23 martie, 5508, de la creație"

Astfel s-a săvârșit asasinarea Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Cine poate spune cu demănușul, cu câtă sete au sfârșit trupul cel sfânt și curat al celui mai drept fiu al poporului iudeu

după trup? Bătăile cu biciul noduros cu plumb la vârf, apoi coroana de spini pe care l-au îndesat-o pe cap cu loviri pătrunde adânc să rupă carnea, iar sângele să curgă peste ochi și peste față.

Tot trupul Domnului era o carne vie și o masă roșie de sânge. Călăii l-au acoperit cu o mantie, care s-a lipit de sângele ce curgea șiroaie. Așa bătut, istovit, vânat la față, cu ochii în lacrimi, cu cununa de spini căută peste ochi, cu părul încurcat de palmele și loviturile primite, hulit și insultat, a mai trebuit ca pe umărul rănit să-și pună Crucea pe care să și-o ducă singur în plină arșiță a soarelui, de la Pretoriu până sus pe Golgota, cale de un ceas.

Acolo sus pe Golgota a suferit piroane reci și ruginite și alte multe suferințe grele pentru noi și pentru mântuirea noastră. Dar, din durerile pe care le-a suferit, cea mai grea era aceea că Domnul Hristos, ca Dumnezeu adevărat, vedea de pe Cruce, de acolo de sus, că pentru muți suferă în zadar, fiindcă mulți se vor ține, mai departe, tot de păcate; nu se vor trezi la o viață bună, nouă nu se vor face mai buni, mai blânzi, mai iertători, mai răbdători. Pe mulți îi vor apuca moartea nepregătiți, nespovediți și neîmpărtășiți, împietriți și înrăiți, cu păcate mari de moarte. Pentru aceștia în zadar s-a răstignit Hristos, căci iadul îi mănâncă pe toți. Vai nouă, dacă nu ne trezim în clipele acestea, dacă nu punem început bun vieții noastre.

Mulțimea războaielor care au bătut pământul au făcut ca lemnul Crucii să fie împărțit și răspândit în mai multe locuri. Așa se găsește o parte la Ierusalim, o parte prin Grecia, într-o capelă din Paris, capelă care are vârful cupolei ascuțit ca un spin și unde se află și coroana de spini pe care a purtat-o Domnul Hristos în acele zile grele. La Roma se păstrează unul din piroanele răstignirii și tot acolo se află scara din palatul lui Pilat pe care a căzut Mântuitorul și și-a zdrobit picioarele și mâinile, atunci când plin de sânge a fost îmbrâncit afară.

Tot la Roma se află o tăbliță de lemn de cedru pe care au fost scrise în trei limbi cuvintele: "Iisus Nazarineanul regele iudeilor". La Roma se mai află o zăbală făcută pentru calul împăratului Constantin, de mama sa Elena dintr-un piron găsit pe Golgota, ca fiul său să fie apărat în războaie. La Torino există giulgiul sfânt, pânza în care s-a imprimat întreaga Lui figură. De asemenea, la o biserică, lângă Paris, se află mantia plină de sânge și haina lui Iisus. Acest lucru înfricoșător îl descoperă chiar și știința înaintată a veacului al XX-lea în urma cercetărilor făcute.

După aproape 2000 de ani de la răstignirea Domnului s-au fotografiat și împrăștiat în lumea întreagă chipul Domnului de pe giulgiu, ca să afle toți și să cunoască pe Cel ce s-a jertfit pentru mântuirea noastră. Așa au fost descoperite cu câțiva ani în urmă în arhivele cezarilor, niște scrisori din vremea Mântuitorului. Iată atâtea și atâtea dovezi.

Să ne cercetăm, deci, fiecare adâncul sufletului nostru și să vedem cât suntem noi de recunoscători față de Mântuitorul nostru, care a pățimit atât de mult pentru mântuirea noastră ca să ne scape din robia păcatelor, a diavolului și a iadului. Dacă până acum nu am cunoscut ce a făcut El pentru noi, să începem de astăzi înainte o viață mai plăcută Lui, să cunoaștem și să-l mulțumim pentru jertfa dragostei Lui, față de noi păcătoșii, căci pentru noi a murit.

Istoria parcă se repetă cu fiecare generație. Același Iisus și astăzi este prins, lovit și bătut. În fața noastră stă legat și scuipat. Să recunoaștem jertfa Lui, osteneala Lui, căci fără plată ne mântuiește, fără să-l dăm ceva, pentru că nu avem ce să-l dăm. Tot pământul și cerul sunt ale Lui. El un singur lucru ne cere – sufletul – care este nemuritor. Pentru acest suflet a făcut acea jertfă, a venit să ne învețe, să ne arate calea și pentru acest suflet și astăzi ne vorbește, căci cele ce vă spun nu sunt cuvintele mele, ci ale Lui. El este Mântuitorul, El este Izbăvitorul.

Să-L cunoaștem, să-L credem, să-L ascultăm și să facem ceea ce ne spune. Alt mântuitor nu va veni. Tot El va veni pe norii cerului să judece viii și morții și să răsplătească fiecăruia după faptele lui. Să lăsăm răutatea, să lăsăm păcatele, să ne stăpânim gurile, să vorbim mai puțin cu lumea și să vorbi mai mult cu Dumnezeu în rugăciune ca să fim scutiți de rele și să nu ne pierdem sufletul.

Să lăsăm iscodirile, care fac mare rău sufletului. Cei care sunt iscoditori se aseamănă cu iscoadele care veneau la Mântuitorul să-L ispitească, să-L prindă cu ceva, ca să aibă de ce să-L judece. Cu aceia se vor chinui toți iscoditorii și iscoadele care seamănă zăzanie și discordie.

Rugăciune

O, Răstignitul Iisus, o, dragoste fără margini, care pentru mântuirea noastră ai suferit atât de mult! Coboară-Te de pe Cruce și, cu rănilor Tale, tămăduiește rănilor pe care ni le-ai lăsat păcatele noastre și împărățește Tu cu Crucea Ta cea sfântă în sufletele noastre, ca să fim ai Tăi sfințiți, curați și luminați. Iar tu, Pilate, să dai jos tăblița pe care ai scris: "Iisus Nazarineanul, regele iudeilor" și să scrii așa: "Iisus Hristos, Împăratul creștinilor". Amin.